

STORSTADENS HYÆNE.

Kinematografisk Drama
i 1 Forspil,
2 Akter og 80 Afdelinger,
frit bearbejdet og moderniseret efter
Emile Zolas berømte Roman:
Nana
af Knud Lumbye.

Hovedrollerne udføres af:
Fru Ellen Lumbye (Casino)
Hr. Holger Reenberg (Dagmar-teatret)
Fru Alma Lagoni (Casino)
Hr. Jon Iversen (Casino)
Hr. Rassow (Folketeatret)

For første Gang i „levende Billeder“ :
Hr. Holger Reenberg.

AFDELINGERNE :

- 1) De forhadte Blomster.
- 2) Rendestenens Børn.
- 3) Fristeren.
- 4) Nana modstaar endnu.
- 5) Coupeaus Hjemkomst.
- 6) Formanende Ord.
- 7) Et menneskeligt Vrag.
- 8) Gervaises Tragedie.
- 9) Kong Alkohol.
- 10) Det gamle Had.
- 11) Virginies Plan.
- 12) Nana forlader Hjemmet.
- 13) Vendepunktet.
- 14) Den frygtelige Fristelse.
- 15) Coupeaus forfærdelige Død.
- 16) Nana vil til Teatret.
- 17) Paa Tærskelen til det Ubekendte.
- 18) Det aller Helligste.
- 19) Sejrstrofæet.
- 20) Dommere.
- 21) I Foyeren.
- 22) Delikventen.
- 23) Medbejlerindens Had.
- 24) Spændingen vokser.
- 25) Première ! —
- 26) „Den blonde Venus“.
- 27) Nanas Tilsynekomst.
- 28) Det store Øjeblik.
- 29) Truende Uvejr.
- 30) Nanas Sejr.
- 31) Udenfor Teatret.
- 32) Ung Begejstring.
- 33) Sukces'en paa Tryk.
- 34) Dagenets Saga.
- 35) Det første Offer.
- 36) Guldkalven.
- 37) Forhaanet.
- 38) Hjertesyg.
- 39) Nana træffer sit Valg.

EMILE ZOLA.

(1840—1902). Fransk, naturalistisk Forfatter. Udgav den store Romanserie „Rougon-Maquart“ (20 Romaner), 1871—93, hvori han giver en Families psykologisk-social Historie under det andet Kejserdømme. Senere kom Trilogien „Lourdes“, „Rome“, „Paris“. Af andre Værker kan nævnes „Contes a Ninon“, „Therese Raquin“. Desuden skrev han en Række Noveller og Skitser.

Romanen „Nana“ er en Fortsættelse af Romanen „Faldgruben“, hvis sidste Del i vort kinematografiske Skuespil danner Ouverturen til „Nana“. „Nanas“ Handling foregaar egentlig under det andet Kejserdømme (Napoleon III), men da hin Tids Dragter og hele blegnede Kolorit neppe har saa stor Interesse for Tilskuerne som vor egen levende og rigt pulserende Tid, har Bearbejderen moderniseret Handlingen ligesom denne iøvrigt er sammentrængt og tilrettelagt for Filmens Krav.

Emile Zola vil mindes fra sin Kampagne i Dreyfus-Sagen. Hans Romaner har haft en mægtig Mission, Banebrydere som de var for den fremadbrydende Realisme, der tegner Livet nøjagtigt som det er i Hverdagens graa Lys.

Den store Dileriumscene i Forspillet (Coupeau) spilles af
Københavnerens Yndling

Hr. Holger Reenberg,

der paa „Casino“ har gjort stormende Lykke i denne Rolle.

Forspillet.

Nana er opvokset i sine Forældres fattige Hjem, et Hjem der er præget af Faderens Drikfældighed og Moderens haabløse Kamp for at holde de fattige Stumper oven Vande. Takket være Coupeaus forfærdelige Hang til Drik, har deres foruds Lykke forlængst lidt Skibbrud. — Coupeau er bragt paa Hospitalet for der at blive nogenlunde restitueret, Nana er anbragt paa en Fabrik for kunstige Blomster for der at tjene nogle faa Skillinger til Hjælp. Men der er ikke noget at stille

De forhadte Blomster

op med Nana, der hellere vil farte rundt med Gadens Tøse end understøtte sin stakkels Moder. Hun er en smuk, men

Kong Alkohol

vild og uregerlig Pige, og hele hendes Maade at gerere sig paa tyder just ikke paa nogen fast Karakter. Hendes Horoscop er ikke svær at stille.

„Faldgrubens“ sidste Akt danner det sørgelige Forspil til „Nana“.

Coupeau kommer hjem fra Hospitalet, som det Vrag han er, han er imidlertid fuld af gode Forsætter, og Gervaise gaar

Coupeaus forfærdelige Død

for mulig at skaffe ham lidt Arbejde. Medens hun er borte, benytter hendes gamle Fjende, Pigebarnet Virginie, der har et gammelt Mellemværende med Gervaise, sig af Lejligheden og faar smuglet en Flaske med Cognak ind hos Coupeau under Foregivende af, at det er styrkende og uskadelig Sygevin. Coupeau bukker under for Fristelsen og dør i et frygteligt Dileriumsanfald.

Den stakkels Gervaise synker sønderknust sammen, hendes Livs sidste Glæde er borte.

Og Nana! — Nana søger Gaden, der føler hun sig hjemme, der er hendes Tumbleplads — og der er Fristelser nok, Fristelser som den unge Piges Letsind ikke modstaar.

Men længe varer det ikke, før den ukendte Pige med det svære, blonde Haar, fra Bullier og Taborin, dukker op som Storstadens fejrede Kokotte, Kvinden, der drager Skændsel og Ulykke med i sit Følge.

Nana vil til Teatret

- 40) Ogsaa vingeskudt!
- 41) Lige for Lige!
- 42) Fontan kaster Masken.
- 43) Rivalindens Hævn.
- 44) Bort for bestandig!
- 45) Ved Foden af Skraaplanet.
- 46) Paa Retur.
- 47) Et Møde.
- 48) Vejen opad.
- 49) Et sikkert Skjul.
- 50) Nanas nye Hjem.
- 51) „Fine Fjer gør fine Fugle“.
- 52) Vejen er fri.
- 53) Den ihærdige Tilbeder.
- 54) Flere gamle Bekendte.
- 55) Atter Solskin.
- 56) Byttet vises frem.
- 57) Nanas Souper.
- 58) Der mangler en Gæst.
- 59) „Sov godt min Dreng“.
- 60) Den fingerede Hovedpine.
- 61) Troløse Ungdom! —
- 62) Vejkendt.
- 63) En Faldgrube.
- 64) Det forjættede Land.
- 65) En ubuden Gæst.
- 66) „Tak for i Aften“.
- 67) „Gammelt Had ruster ikke!“
- 68) En Overraskelse.
- 69) Den unge Lykke.
- 70) Et skæbnesvangert Møde.
- 71) Forvildede Barn! —
- 72) Den brutale Virkelighed.
- 73) Georges' Rædsel.
- 74) Katastrofen.
- 75) Idyllen brudt.
- 76) Samvittighedsnag.
- 77) En frygtelig Efterretning.
- 78) En Moders Hjerte.
- 79) Efterretning om Nana.
- 80) Dødens Punktum.

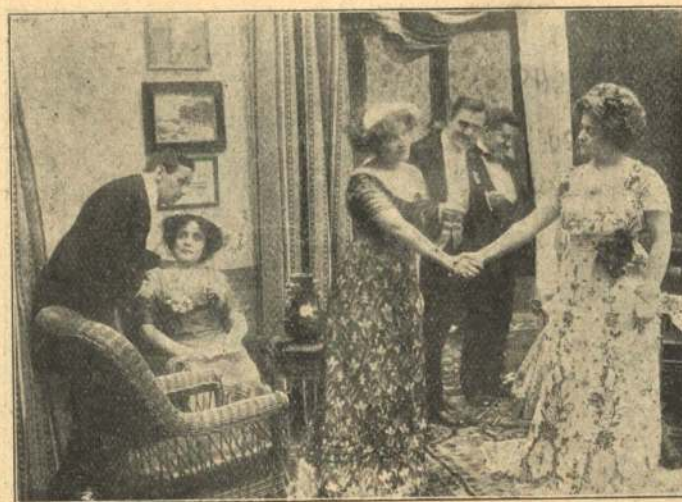
Personerne i Forspillet:

Coupeau	Hr. Holger Reenberg.
Gervaise	Frk. Emma Christiansen.
Nana, deres Datter	Fru Ellen Lumbye.
„Støvleskaft“	Hr. Aage Brandt.
Virginie	Fru Martha Olsen.

Personerne i Stykket:

Nana	Fru Ellen Lumbye.	
Grev de Muffat	* * *	
Grevinde Sabine de Muffat	Frk. Elisabeth Lange.	
Daguenet, en ung Levemand	Hr. Valdemar Keller.	
Fru Hugon	Fru Vera Brechling	
Georges	} hendes Sønner	Hr. Jon Iversen.
Philippe		Hr. Rassow.
Mignon	Hr. Ludvig Nathansen.	
Rose, hans Hustru, Skuespillerinde	Fru Alma Lagoni.	
Fontan, Skuespiller	Hr. Knud Lumbye.	
Bordenave	Hr. Jørgen Lund.	
Musikdirektøren	Hr. Th. Lumbye.	
Regissøren	Hr. Alfred Hansen.	
Fauchery, Journalist	Hr. Alfred Arnback.	
Gaga	} Kokotter	Frk. Rachel Hansen.
Tricon		Frk. Ida Larsen.
Tatan-Nené		Frk. Carla Müller.
Zoë, Nanas Kammerpige	Frk. Olga Svendsen.	
Teaterbudet	Hr. Edmund Petersen.	
En gammel Levemand	Hr. Carl Petersen.	
En Pige hos Fru Hugon	Fru Karen Brandt.	
Bestyrerinden for en Blomsterfabrik	Frk. Nanna Jørgensen.	

Skuespillere, Skuespillerinder, Damer, Herrer, Kokotter,
Blomsterarbejdersker, Publikum o. s. v.

Nanas Soupér

Philippe, hans Broder, aner Sagens Sammenhæng, men da han bemærker til Fru Hugon, at Georges sandsynligvis er forelsket, bortviser Moderen denne Anskuelse som ganske absurd.

Nana afholder en Soupé til Ære for sine Venner og Veninder, Rose Mignon er ogsaa indbudt, hun skjuler sit Nag og

Den unge Lykke

Forvildede Barn

sin Misundelse over Venindens Held under et hyklerisk Smil — Greven er stolt over sin skønne Erobring.

Georges sidder imidlertid hjemme paa sin Moders Landsted og længes. — Han foregiver at være upasselig og gaar tidlig til Ro. Hans Moder kommer for at se til ham og giver ham et Pulver for Hovedpine, men næppe er hun borte, før Georges springer op frisk som en Fisk og brændende af Iver efter sit natlige Eventyr. Han stormer af Sted uden at ænse Marker og Grøfter, hvori han plumper og bliver dyngvaad og naar omsider Nanas Villa, hvor han kryber ind ad Vinduet, og lige med et aabenbarer han sig for Nana, der er gaet ind i Toiletværelset for at pudre sig og ordne sin Frisure. Hun ler, da hun ser sin dyngvaade Tilbeder, men det varer ikke længe, før hun faar Selskabet plus Greven jaget paa Porten.

Georges er bleven iført Nanas Morgenkjole, og medens Maanelyset strømmer ind af Vinduet, betragter Nana og Georges Landskabet udenfor, betagne af Nattens Stilhed.

Den næste Morgen foretager Nana og Georges en Køretur sammen i Nanas Gig, som hun egenhændig styrer. Uheldet vil, at de Kørende træffer Fru Hugon og hendes Søn. — Der er ingen Tvivl længere. — Fru Hugon synker grædende til Philippes Skuldre: Georges tilbringer altsaa sin Tid hos denne slette Kvinde! —

1. Akt.

Nana, der for Tiden er Lapsen Daguets Veninde, faar pludselig Lyst til at komme til Teatret. Glimre og brillere er al hendes Attraa. Daguets ler hende ud og mener, som ogsaa sandt er, at hun er ganske blottet for Talent. Men Nana er ikke desto mindre godt forsynet med fræk Dristighed, og længe varer det ikke, før Teaterdirektøren Bordenave har underskrevet Kontrakt med Nana, der skal debutere i en parodisk Operette „Den blonde Venus“. Bordenave er sikker paa sit Teaters Sukces, han har set den unge Kvindes Maade at være paa og er ikke blind for den Magt, den ydre Skønhed har paa modtagelige Hjærter.

Nana optræder. Hun er meget nervøs, men Primadonnaen Rose Mignon, der i Parantes bemærket selvfølgelig hader sin

Paa Tærskelen til det Ubekendte

Première

ny Medbejlerinde, trøster hende. De stive uskønne Bevægelser, hele Nanas falske Ageren vækker straks Publikums Mis-hag, og de er ikke langt fra at pibe hende komplet ud, da der sker et Omslag i Stemningen. Nana kaster sin Tunika og aabenbarer sig i sin venusskønne Skikkelse til Fryd for Leve-mændene i Parkettet, hvoraf navnlig Dagueneet føler sig smig-ret, da det jo paa en Maade er ham, der har pousseret Nana frem.

Georges Hugon, en ganske ung Fyr paa en 17-18 Aar, giver Signalet til Bifaldsstormen ved at raabe: „Meget chik!“ Og nu regner det med Bifald og Blomster. — Fra nu af er Nanas „Fremtid“ sikret. En Hærskare af opvartende Kavalle-rer opfylder hendes mindste Vink.

Dagueneet faar brutalt sin Afsked, han interesserer ikke mere Nana, der nu erhverver sig mere formuende Bekendtskaber, blandt hvilke Grev Muffat indtager en fremtrædende Plads. Grevens Lidenskab for Nana grænser næsten til Af-sind, han skænker hende alt, hvad hun peger paa, men midt i Velværet føler Nana sig inderlig led og ked af det hele og kaster al sin Kærlighed paa en af Skuespillerne, en brutal Fyr ved Navn Fontan.

Denne bortviser baade Georges Hugon og Muffat og præ-siderer til Slut som ene Hane i Kurven. Men Idyllen afbry-des brat ved den Omstændighed, at Nana ikke i Længden

Sukces'en paa Tryk

kan skaffe sin fordringsfulde Ægtemand Penge nok, hvorefter han en skønne Dag fordufter fra den lune Rede. — Nanas Raseri stiger, da Fontan, for yderligere at haane hende, aaben-lyst proklamerer sin Kærlighed til Rose Mignon, der bliver Skandale bag Kulisserne, hvilket resulterer i, at Nana resolut forlader Teatret

Guldkalven

2. Akt.

Nana dykker nu atter ned i det Mørke, hvorfra hun først kom. En skønne Dag viser hun sig uden for en Café, hvor Georges sidder. Hun er nu en fattigklædt Pige, der falbyder Blomster. Tilfældet vil, at Grev Muffat kommer kørende i i sin Vogn, og da han ser Nana, blusser hans gamle Kærlighed til Kokotten op paany. Han tager hende op i sin Vogn, Georges, der er ilet til for at faa talt et Par Ord med Nana, klynger sig bag paa Vognen, der omsider standser foran en Villa i Forstaden. Georges skjuler sig og ser Greven og Nana ile ind i Villaen.

Muffat er henrykt over sit Fund, Nana betyder ham, at hun maa have nogle bedre Klæder, og Greven skynder sig bort for at efterkomme hendes Ønske. Georges benytter sig af Lejligheden til at hilse paa Nana, der er henrykt over at se sin kære lille „Rizi“. Georges har atter genvundet sit gode Humør.

Fru Hugon forstaar ikke sin Søns Sindstilstand, hans Melankoli, der efterfølges af en springende Munterhed, hele den Skala af Følelser som hans Forelskelse i Nana fremkalder.

Nana træffer sit Valg

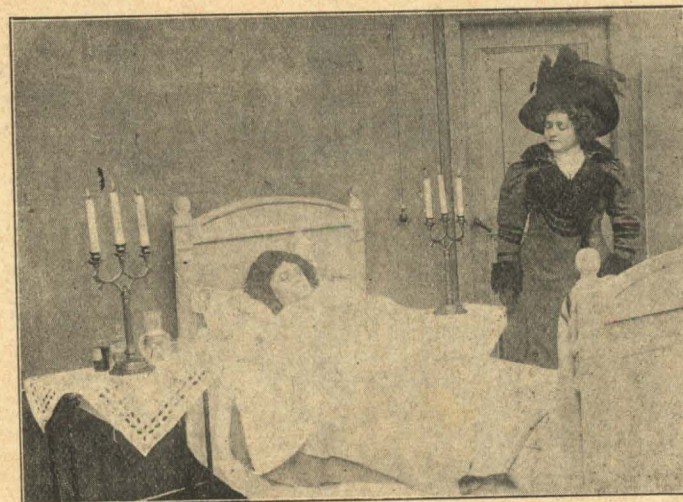
Næste Dag tages Georges i skarpt Forhør, og Fru Hugon opfordrer ham til at ophøre med dette uværdige Bekendtskab, men Georges er stædig, han vil, hvad han vil. Philippe lover sin Moder at skaffe Sagen tilendebragt saaledes, at Georges ophører med Bekendtskabet til Nana.

Philippe gør sin Entré hos Nana, han overrækker hende en Diamantring og beder hende foretrække ham for Georges. „Min Broder er et Barn“, siger han til hende, „han er Dem uværdig.“

Nana smiler, den flotte Officers Beundring og Kærlighed tiltaler hende, og hun synker i hans Arme. — Georges kommer til Syne i Døren, han tror, at ogsaa hans egen Broder er hans Medbejler, og rasende og dybt fortvivlet iler han ud, oprørt over Nanas Troløshed.

Philippe kaster nu Masken. „Jeg har reddet min Broder“, raaber han, „og min Mission er endt“. — Men næppe er han gaaet, før et Skud knalder. Det er Georges, der har gjort Ende paa sit Liv for Nanas Skyld. Den usle Kvinde har her ødelagt en hel Familjes Lykke.

Det er et tungt Øjeblik, da Philippe maa meddele sin Moder den sørgelige Efterretning, den stakkels Kvinde synker hulkende sammen.

Dødens Punktum

Aarene gaar. Nana forsvinder pludselig fra Paris efter at have ruineret alle sine Elskere. En skønne Dag rygtes det, at hun er ankommet til Paris, hvor hun imidlertid er afgaaet ved Døden, angrebet af Kopper.

Rose Mignon, ledsaget af et Par af Nanas Venner, iler op til Hotellet, hvor den Døde befinder sig. Af Frygt for den smitsomme Sot vil Herrerne ikke gaa med op, men Rose vil ikke nægte sig selv den Glæde at se sin fordums Medbejlerinde udstrakt paa Dødens Leje, stum for bestandig. Selv her ved Dødens Leje mildnes hendes Hjærte ikke. — Vokslýsene brænder ved den Dødes Hovedgærde. Med brystne Øjne ligger hun her, ene og forladt af alle.

Et Liv i Hvirvlen — en Død i Glemsel.

Langsomt ruller Tæppet ned for Dramaets Begivenheder, mørke og lyse Billeder skifter, enhver, der kender Zolas mægtige Roman, vil ogsaa gribes af de vekslende Scener, der, løstrevet fra Bogens Blade, viser sig for Tilskuerne.

Det kinematografiske Billede fortsætter Digterens Mission: Sandhedens Stemme, Moralens Røst, der taler om de Forhold, der raader i Storstaden, dens lyse og mørke Historie, løstrevne Blade af Tidens Roman.

Det kinematografiske Billede, der populariserer Handlingen, viser os Digterens mægtige Skikkelse paa Baggrund af det gribende Drama.

